



ဝေ  
မီး  
ပုံ

ပြတ်သန်းသွားလာခွင့်မရှိ

ဘယ်တော့မှ မတူညီနိုင်မယ့်  
ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမဆိုတဲ့  
ဆန့်ကျင်ဘက်နယ်နိမိတ်နှစ်ခုကို...  
ပိုင်းခြားကန့်သတ်ပေးဖို့  
တားမြစ်ရေးဆွဲထားတဲ့ မျဉ်းကြောင်းတစ်ခုဟာ  
ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်ကြီးကို  
ရိုနေမှ ဖြစ်မယ်...။

\*\*\*\*\*

### သတိပေးတားမြစ်ချက် (၁)

ခင်ဗျားတို့ ကို အစကတည်းက ကျွန်တော် ပြောထားမယ်။ ဒီစာအုပ်  
ကို လုံးဝမဖတ်ပါနဲ့ ။

\*\*\*\*\*

## သတိပေးတားမြစ်ချက် (၂)

ကဲ...မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖတ်ချင်ကြတယ်ဆိုရင်လည်း ထပ်ပြီးသတိပေးလိုက်မယ်။ အသက် (၃၅) နှစ် အောက် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဤစာအုပ်ကို လုံးဝမဖတ်သင့်ပါ။

\*\*\*\*\*

## သတိပေးတားမြစ်ချက် (၃)

ဟ... ဒီလောက် တားမြစ်နေတဲ့ ကြားထဲက... ခင်ဗျား ဒီစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်နေတုန်းပါပဲလား...။ ကဲ... ထားပါတော့...။ အခု... စာဖတ်နေတဲ့ သူဟာ အသက် (၃၅) နှစ်ပြည့်ပြီးပြီဆိုရင်လည်း အိမ်ထောင်မရှိသေးသူ အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးများ ဖြစ်နေခဲ့ရင် ဒီစာအုပ်ကို လုံးဝ...လုံးဝ... မဖတ်သင့်ဘူးဗျ။

\*\*\*\*\*

## သတိပေးတားမြစ်ချက် (၄)

တားမရဘူးဆိုရင်လည်း ... အင်း...ဖတ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့... မပြော  
...မရှိနဲ့ နော်။ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး သွားရင် အိမ်ထောင်မရှိသေးတဲ့ သူ  
တွေ လင်စိတ်၊ သားစိတ်၊ မယားစိတ်... လုံးဝကုန်ပြီး အပျိုကြီး၊  
လူပျိုကြီး တွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ...ဟဲ...ဟဲ။ အိမ်ထောင်ရှိပြီးသားလူ  
တွေဆိုရင်လည်း လင်ကွဲ၊ မယားကွဲတွေဖြစ်သွား နိုင်ကြောင်း ကျွန်  
တော် ကြိုတင်သတိပေးအပ်ပါတယ်။

\*\*\*\*\*

### အထူးသတိပေးတားမြစ်ချက်

ကဲ... ဒီစာမျက်နှာအထိ ရောက် လာပြီဆိုမှ တော့ စာဖတ်သူဟာ ဒီ  
စာအုပ်ကို ပြီးတဲ့ အထိ ဖတ်တော့မယ် ...လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ထင်ပါ  
ရဲ့ ။ ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတစ်ခုပဲ သတိပေးလိုက်ချင်ပါ  
တယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲက တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခုဟာ  
... စာဖတ်သူနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတယ်ဆိုရင် စာဖတ်သူအကြောင်းကိုပဲ  
ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း...။

\*\*\*\*\*

နိဒါန်း

အင်းပေါ့လေ...။ လူ့စိတ်ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ မဖတ်နဲ့ ဆို ဖတ်ချင်တယ်

။

ခင်ဗျားတို့ ကို ဒီလောက်တားမြစ်နေရတာ ဒီစာအုပ်က ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး လို့ ... ပြောရင်လည်း ဖတ်ချင်တာပဲလား။

ဖတ်ချင်လို့ ပဲ ဒီစာမျက်နှာရောက် လာပြီဆိုတော့ ပြောရတော့မှာ ပေါ့လေ။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီစာအုပ်က ဘာမဟုတ်တဲ့ အရည်မရ၊ အဖတ်မရ တွေ ရေးထားတာပါ။ ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်တော့်အကြောင်းလေ...။

ကျွန်တော့်အကြောင်းဆိုတော့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်တော်ဇာတ်လိုက်လို့ ပြောရင်လည်း ရတယ်ပေါ့ဗျာ။

ဇာတ်လိုက်ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဖတ်ဖူးနေကျ စာရေးဆရာမ ငယ်ငယ်လေးတွေရေးတတ်တဲ့ အပျော် ဖတ်၊ ခပ်ညံ့ညံ့ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်တွေလို...

ကျွန်တော်သည် ...

၁) ကောင်မလေးတွေက ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဖြုတ်ခနဲ လဲကြွေသွားနိုင်တဲ့ (ဖြူဖွေး၊ ရှင်းသန့်၊ ချောမော နေသော) အသက်ခပ်ငယ်ငယ်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်တောင့်တောင့် ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်မျိုး လုံးဝမဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်အသက်က သုံးဆယ့်ငါးနှစ်...။

ကျွန်တော့်အရပ်က ငါးပေလေးလက်မ...။

(တချို့ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသားတွေဆို အရပ်က ခြောက်

ပေလောက် ရှိတယ်မဟုတ်လား။

ကိုယ်အလေးချိန်က ပေါင်တစ်ရာခြောက်ဆယ်...။

၁၆၀...။

(ကဲ... ကျွန်တော့်ပုံစံက ဝတ္ထုတွေထဲမှာ စာရေးဆရာတွေ ရေးလေ့ရှိသလို ဘရက်ဒ်ပစ်တို့၊ ကီယာနူးရိတ် တို့ ... လို ဘော်ဒီစထရက်ချာမျိုး မဟုတ်တာ သိရောပေါ့)။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အကြမ်းဖျင်းပုံဖော်ရရင်တော့ အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ခန္ဓာကိုယ် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်လေး ရှိတယ်ပေါ့ဗျာ။

အဲ... မှီချိုး၊ မျှစ်ချိုး ပြောချင်ကြတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်လာ တာကို အဝေးကကြည့်ရင် ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ ပင်ဂွင်းငှက်တစ်ကောင် လိမ့်လာတာနဲ့ တူတယ်... တဲ့ ။

သွားပြီ...။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ခင်ဗျားဆက်ဖတ်ချင်စိတ် ကုန်ခမ်းသွားပြီ မဟုတ်လား။

ပြောသားပဲ...။ ဒီဇာတ်လမ်းက ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းပါဘူးဆိုတာ။

ထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ်... ကျွန်တော်သည် ...

၂) ဝတ္ထုတွေထဲမှာ လို အလိုလိုနေရင်း ကျိုကျိတ်က ချမ်းသာ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ရှယ်ယာဝင်ဆိုပြီး ဘာတွေ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှန်းလည်း မသိဘဲ ဆယ်လူလာဖုန်းတကိုင်ကိုင်နဲ့ ပရာဒိုကားကြီး စီးနေတဲ့ ဇာတ်လိုက် မျိုး မဟုတ်ဘူး ။

ကျွန်တော့်အလုပ်အကိုင်က ရှင်းရှင်းပြောရရင် ပွဲစားဗျ။ အဲ...

သူများ အထင်ကြီးအောင် ပြောရရင် ကုမ္ပဏီလေး တစ်ခုတော့ ပိုင်တယ် ပေါ့။ ဝန်ထမ်း (၂၀) လောက် ကျွန်တော့်လက်အောက်မှာ ခန့်ထားတယ် ။ တိုက်၊ အိမ်၊ ခြံ၊ ကား ရောင်း၊ ဝယ်၊ ငှား၊ အကုန်ကူညီဆောင်ရွက်ပေး ပါတယ်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်တဲ့ လမ်းလေးဆယ်က တိုက် ခန်းလေးတစ်ခန်း၊ ကော်ရိုလာဒီ အိပ်ခန်း ဗင်ကားအဖြူရောင်လေး တစ် စီးပဲ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်။

(အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ဘဝက ဆယ်ကျော်သက်ချာတိတ်မတွေ ဝတ္ထု ဖတ်ပြီး စိတ်ကူးထဲ ထည့်ယှဉ်လို့ ကောင်းမယ့် ဇာတ်လိုက်ပုံစံမျိုး လုံးဝ မဟုတ်တာတော့ သေချာသွားပြီပေါ့)

ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ထပ်ပြောပြလိုက်ပါဦးမယ်။

ခင်ဗျားတို့ ဒီစာအုပ်ကို ဘတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ မျက်စိညောင်း သက်သာလိမ့်မယ်။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့... ကျွန်တော်က...

၃) အခုခေတ်စားနေတဲ့ ဝတ္ထု၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ လို မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး မာနချင်းပြိုင်၊ ရန်ငြိုးတွေ ထား၊ ကလဲ့စားချေ၊ နောက်ဆုံးတော့... အသည်းနှလုံးထဲက မျိုသိပ်ထားတာတွေ ပေါက်ကွဲထွက်ပြီး မင်းသမီးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းချစ်ရေးဆို၊ နှစ်ဦးသားနားလည်မှုတွေရပြီး ညားကြလေသတည်း...ဆိုတဲ့ ‘ကလီရှေး’ဇာတ် ထုပ်တွေ ပြောပြမှာ မဟုတ်လို့ပဲ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ခါဆိုတစ်ခါမှ ရည်းစားစကား

တောင် မပြောဖူးသေးတဲ့ (ယုံမလား တော့ မသိဘူး)၊ ရည်းစားလည်း မထားဖူးတဲ့ ၊ မိန်းမလည်း မရှိတဲ့ လူပျို... လူပျိုစစ်စစ်ဗျ...။

အသက်နည်းနည်းကြီးသွားပြီဆိုတော့... လူပျိုကြီး ... လို့ ပြောမယ်ဆို ပြောလို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် လုံးဝ စိတ်မဆိုးပါဘူး။

ဟုတ်တယ်လေ...။ ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာ လဲ။

လူပျိုဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအရှိဆုံး အဆင့်အတန်းတစ်ရပ်ကို ဖော်ပြတာပဲလေ ဗျာ။ လူပျိုကြီးလို့ အခေါ်ခံရလည်း ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ။

မစွဲတာ မဟုတ်ဘူး ။ မယူချင်လို့ မယူတာ။

ယူဖို့ လည်း ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။

ဘယ့်နှယ်ဗျာ...။ ယောက်ျားဆိုတာ ဟိုး... ကမ္ဘာဦးအစ ကျောက်ခေတ် လူသားဘဝကတည်းက မိန်းမတွေထက် အစစအရာရာ သာလွန်မြင့်မြတ်တဲ့ ...၊ ခွန်အားကြီးမား စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အမျိုးဗျ။

လောကကြီးမှာ မိန်းမတွေကို ဘယ်နေရာမှာ မှ ယောက်ျားတွေ အရေးတကြီး မလိုအပ်သင့်ပါဘူး။

မိန်းမဆိုတာ မရှိဘဲနဲ့ လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်နိုင်တယ် မဟုတ် ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ကုန်ခံ၊ အပင်ပန်းခံပြီး မိန်းမတွေကို ချစ်ရေးဆို၊ ချစ်ခွင့်တောင်းနေရတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ခဏခဏ အလုပ်ရှုပ်နေရမှာ လဲ။

သူတို့ ရှေ့မှောက်မှာ ဒူးထောက်ပြီး သူတို့ ကို တစ်သက်လုံး ကိုယ်က လုပ်ကျွေးပြုစုဖို့ ကိုပဲ ခ,ခ,ယယ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းရဦးမှာ လား။ သွားစမ်းပါ။



မိန်းမဆိုတာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ မရှိမဖြစ် အသုံးဝင်နေတဲ့ ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ။

အဲ့ဒီလိုခံယူထားတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ငြီးငွေ့ငြီး အိပ်ပျော် သွားမှာ ပေါ့ဗျာ။

ဒီတော့... ဒီစာအုပ်ကို အခုကတည်းက မဖတ်ပါနဲ့ တော့လား။ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်မယ့်အစား နာမည် လှလှ စာရေးဆရာမလေးတွေရေးတဲ့ "ချစ်လိုက်ရတာ... သိမ့်သိမ့်တုန်"ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်မျိုးကို ခင်ဗျား ဖတ်သင့်တယ်။

ဒီလောက် တားမြစ်နေတဲ့ ကြားထဲက ဆက်ဖတ်ချင်သေးတယ်ဆိုရင်လည်း ဖတ်ပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့မှ ဘာတွေရေးထားမှန်းလည်း မသိဘူး... လာမပြောနဲ့ ။

ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ သည်းခြေကြိုက်ဇာတ်လမ်းမျိုး ‘ဖေတော့... မောင်တော့’ တွေ ရေးပြ မှာ မဟုတ်ဘူး ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ လက်ထပ်ယူဖို့ ကိစ္စဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ လုံးဝ အရေးမကြီးတဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့်မှ ရှိကြောင်း (တိုးတိုးကလေး) ပြောပြမလို့ ...။

\*\*\*\*\*

စာအုပ်တစ်

ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေမှာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အတ္တတစ်ခုရှိတယ်။ အဲ့ဒါကတော့ မိန်းမတွေက ရှင် တို့ သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ ဘောင်တစ်ခုခုရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ရောက်နေပြီဆိုရင် သိပ်ကို မခံချိုမခံသာ ဖြစ်တတ်ကြတယ်... ဆိုတာပဲ။

(ငွေကြယ်စင်)

\*\*\*\*\*

လက်ထပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ တစ်ဝက်သာ လူဖြစ်တယ်။

ရိုမိန်းရိုလန်

(စာရေးဆရာ)

\*\*\*\*\*

အခန်း (တစ်)

အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဖေဖေဖုန်းဆက်တာကနေ စ,တာပဲ။

"ဟေ့ကောင်... တံခွန်၊ စနေနေ့... မင်းလာမှာ လား"

"စနေနေ့...၊ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ... ဖေဖေ"

"ခွေးကောင်...၊ တနင်္ဂနွေနေ့ဟာ ဘာနေ့လဲဆိုတာ မင်းမမှတ်မိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်းအမေနဲ့ ငါ... လက်ထပ်တဲ့ မင်္ဂလာသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ကွ"

"ဘယ်လိုလုပ် မှတ်မိမှာ လဲ၊ အဲ့ဒါ... ဖေဖေတို့ လက်ထပ်တာပဲ၊ ကျွန်တော်လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်တာ"

"မင်း... ဒါတော့သက်သက်မဲ့ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပါကွာ၊ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း အဲ့ဒီနေ့ဆိုရင် ငါ တို့ မိသားစုလက်ဆုံ ထမင်းစုစားနေကျပဲကွ၊ လေးဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီ၊ မင်း မမှတ်မိတာတော့ လွန်တယ်"

"ဖေဖေတို့ က အဲ့ဒီလက်ထပ်တဲ့ ကိစ္စကို ဘာလို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လျှောက်လုပ်နေကြတာလဲ၊ ဒီကိစ္စ က အဲ့ဒီလောက် ခဏခဏ သူများတွေကို ထုတ်ကြွားစရာလိုလို့ လား၊ တစ်ခါ ဆောင်ပြီးတော်ရောပေါ့၊ ဖေဖေတို့ အသက်တွေလည်း ကြီးလှပါပြီ"

"အောင်မာ၊ ငါတို့ အဲ့ဒီလို လက်ထပ်ခဲ့လို့ မင်းတို့ မောင်နှမငါးယော

က် လူဖြစ်လာတာပါက... တံခွန် တိုင်ရဲ့ "

"ဟင်... ဖေဖေကလည်း ...၊ ဟောလိဝုဒ်မှာ ဆို..."

"တော်တော့... တော်တော့ ဟောကောင်၊ မင်းနဲ့ ငါ စကားနိုင်လုဖို့ ဒီ နေ့... ငါ ဖုန်းဆက်တာ မဟုတ် ဘူး၊ စနေနေ့ကို မင်း လာမှာ လား၊ မ လာဘူးလား... ဒါပဲပြော"

"ဖေဖေတို့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်က တနင်္ဂနွေနေ့ဆို...၊ စနေနေ့ကို ဘာလုပ်ဖို့ လာရမှာ လဲ၊ တနင်္ဂနွေမှ လာမယ်လေ"

"တံခွန်တိုင်...၊ မင်း... မိဘအိမ်ပြန်လာတာ ဖင်ပူအောင် တစ်ညနှစ် ညတော့ အိပ်စမ်းပါ၊ မင်း... ပေါ် မလာလို့ မင်းအမေကလည်း မျှော်နေ တယ်"

ဖေဖေနဲ့ မေမေက ပဲခူးမှာ နေတာလေ။ သားသမီး ငါးယောက်လုံး က အိမ်ခွဲသွားကြပြီး ဘယ်သူ့အိမ်မှာ မှ ဖေဖေနဲ့ မေမေက လိုက်မနေနိုင် င်။

ကျွန်တော်အထက်မှာ အစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ အစ်မနှစ်ယောက် ရှိပေမယ့် သူတို့ အားလုံးက အိမ်ထောင် အသီးသီးကျကုန်ကြပြီ။ မွေးထားတဲ့ ကလေးတွေကလည်း မျောက်မူးလဲ၊ လျှပ်စီးတွေ။

ကျွန်တော့်ကျတော့လည်း ... လုပ်ငန်းသဘာဝအရ ရန်ကုန်မှာ မနေ လို့ မဖြစ်။ ကျွန်တော့် လမ်း လေးဆယ် တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းမှာ လည်း ဖေဖေနဲ့ မေမေက လိုက်မနေနိုင်ခဲ့။

ဒီတော့... အဲဒီ ပဲခူးလိပ်ပြာကန်ရပ်က အိမ်ဝိုင်းအကျယ်ကြီးထဲမှာ ပဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ထမင်းချက်၊ သန့်ရှင်းရေး မိန်းကလေးနှစ်ယောက် လောက် ခေါ်ထားပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေကြတယ်။

ဒါကြောင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ကို သားသမီးမြေးမြစ်တွေ အိမ်လာလည်ဖို့ ပဲ ဖေဖေတို့ က မျှော်တတ်ကြ တယ်။ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ဒီလို မင်္ဂလာ နှစ်ပတ်လည်နေ့မှာ သားသမီးတွေ စုံအောင်လာကြဖို့ ကိုလည်း ဖေဖေ က အမြဲဖုန်းဆက်ဖိတ်နေကျ။

အဲဒီမှာ ... အမြဲအလုပ်တွေရှုပ်ပြီး လာဖို့ ပျက်ကွက်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဖေဖေက ဖုန်းထဲမှ နေ ဆဲဆိုဆူပွက်နေကျ။ ဒါ... ထုံးစံ။

"ကျွန်တော်မလာလို့ မရဘူးလား... ဖေဖေ၊ ကိုကြီးတို့ မ,ကြီးတို့ လာကြမှာ ပဲ မဟုတ်လား"

"ဟေ့ကောင်... ငခွန်၊ မင်းကွာ၊ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါ မိသားစုဝင်တွေ အားလုံး တွေ့ရမယ့်ပွဲကို ဘာလို့ ရှောင်ချင်နေရတာလဲ၊ မင်း...မနှစ်ကလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ပျက်ကွက်တယ်၊ မရဘူး...၊ မင်း... ဒီနှစ် လာကိုလာရမယ်၊ ဒါပဲ"

"ဖေဖေကလည်း ဗျာ၊ ကျွန်တော် အလုပ်အရမ်းရှုပ်နေတယ်ဗျ"

"တံခွန်တိုင်...၊ မင်းမှာ မိသားစုစိတ်ဓာတ် နည်းနည်းလေးမှ မရှိဘူးလား၊ မင်း ငါတို့ ကို... အဖေ အမေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလို့ ရော သတ်မှတ်သေးရဲ့ လား၊ မင်း... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို မိသားစု သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းနဲ့ မနေချင်ရတာလဲ၊ မင်း... အဲဒီလို ကြပ်ကြပ်လုပ်နေ... ငခွန်၊ လူပျိုကြီးဖြစ်တာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်"

"ဘာဆိုလို့ လဲဗျာ၊ နောက်ဆုံးတော့... ဖေဖေ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာပဲ"

"ဒီဘူတာမှာ ဆိုက်ဆို...မင်းကလည်း ဒီဘူတာမှာ ပဲ ရပ်ထားတာကိုးကွ၊ မင်း မိန်းမ၊ မယူသေးဘူးလား ငခွန်၊ ကိုယ့်အသက်

ကို... ကိုယ်ပြန်ကြည့်ဦးနော်၊ ငါ...မင်းအရွယ်တုန်းက ကလေးငါးယောက်အဖေ ဖြစ်နေပြီ... သိလား"

"ဒါတော့... ဖေဖေတို့ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ရှာတာပဲလေ၊ ကလေးငါးယောက်မွေးထားတော့ ငါးယောက်စာ ဖေဖေ ရှာကျွေးရတာပေါ့၊ အခု... ကျွန်တော်ဆို တစ်ယောက်စာပဲ ရှာရတယ်၊ ဘယ်လောက် သက်သာတယ် မှတ်လဲ"

"ဟေ့ကောင်... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ငှက်ပျောတုံးကို ဖက်သေပြီး အဆုံးသတ်ဖို့ မဟုတ် ဘူးကွ"

"ဒါဖြင့်... ဘာကိုဖက်သေပြီး... အဆုံးသတ်ရမှာ လဲ ဖေဖေ"

"တယ်... ငါလုပ်လိုက်ရ...နာတော့မယ်၊ ဒီကောင်"

ဖုန်းထဲမှာ မို့ ကျွန်တော် သက်သာသွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ နားတော့ မသက်သာပါဘူး။ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ဖေဖေ ဖွင့်ပြီလေ။

"မင်းကို ငါ့သားလို့ ပြောရမှာ တောင် ရှက်တယ်ကွာ၊ ငါ့တုန်းကများ ဆို ဟောတစ်ယောက်... ဟော တစ် ယောက်နဲ့ ... ဒီလို ဒီလို လက်ဖျောက်တီးရုံနဲ့ ..."

အဲ့ဒါတွေပဲပေါ့။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်တာ။

လောကြီးမှာ အဖော်မရှာပဲ တစ်ယောက်တည်းနေချင်တဲ့ လူတွေကို ဘာလို့ များ သာမန်လူတွေလို မသတ်မှတ်ချင်ရတာလဲ မသိဘူး။

ဖုန်းထဲမှာ ပြောနေတဲ့ ဖေဖေစကားတွေက ကျွန်တော့်... ဒီဘက်နားက ဝင်ပြီး ဟိုဘက်နားက ပြန်ထွက် သွားတယ်။ ဖေဖေ မသိရှာဘူး။ သ

နားပါတယ်။

သူ... ဘယ်လောက်စွဲကြောင်း၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ညွှဲကြောင်း  
တွေ ပြောနေတာ နာရီဝက်လောက် တော့ ရှိမယ်။

ဖေဖေလေတွေ တော်တော်ကုန်သွားတော့မှ ...။

"...ထက်ထိ ယောက်ျားကောင်း မောင်းမ၊တစ်ထောင်ဆိုတဲ့ ဆောင်  
ပုဒ်ကို ဖေဖေ လက်ကိုင်ထားတုန်း၊ ဒီတော့... မင်း ဖအေထက် ညွှဲတဲ့  
သား မဖြစ်ပါစေနဲ့ ... ငါ့သား၊ မင်းအရွေးရခက် အရှာရခက်နေရင်...ဖေ  
ဖေတို့ စီစဉ်တဲ့ ..."

"တော်ပါတော့... ဖေဖေရယ်၊ တော်ပါတော့၊ ကျွန်တော် စနေနေ့ကို  
လာခဲ့ပါမယ်"

ဖေဖေလေသံက အဲ့ဒီတော့မှ ပဲ တိခနဲ ရပ်သွားတာ။

"ဟေ့ကောင်... မင်း တကယ်လာမှာ နော်"

"ဪ... လာပါမယ်ဆိုနေမှ ဗျာ၊ ဖေဖေကလည်း ..."

"မင်းက အနားရောက်ရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ရှောင်တတ်လွ  
န်းလို့ "

"ဒီတစ်ခါတော့... လာဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်ဆို...၊ ဖေဖေ ကျေ  
နပ်တော့ဗျာ"

"မကျေနပ်ဘူး... ဟေ့ကောင်၊ လာကို လာရမယ်၊ မင်း... မလာလို့  
မဖြစ်အောင် ငါ ထပ်ပြောလိုက် မယ်၊ ငါ့မိတ်ဆွေ ဦးအောင်တိုးကို မင်း  
သိတယ်မဟုတ်လား... ငခွန်၊ ဒီပဲခူးကပဲလေ၊ ဥဿမြို့သစ်ထဲက..."

"သိတယ်လေ..."

"အေး...၊ အဲ့ဒါ... သူ့ကားတစ်စီး ပြန်ရောင်းချင်လို့ ... တဲ့ ၊ မင်းကို အကူအညီတောင်းနေတယ်၊ ဒီတော့ ... မင်း ပဲခူးကို လာမှ ပဲ ရတော့မယ် "

"သေချာရဲ့ လား...ဖေဖေ၊ သူ့ကားရောင်းမှာ "

ဖေဖေလေသံက သိပ်ယုံချင်စရာ မကောင်း။ ကျွန်တော် ပဲခူးကို မလာချင်...လာချင်အောင် နောက်တစ် နည်းနဲ့ တမင်ဆွဲဆောင်နေတဲ့ လေသံမျိုး။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ကိုယ့်အဖေအမေအိမ်ကိုတောင် အလုပ်ကိစ္စ လမ်းကြိုရင်းနဲ့ မှ ဝင်ချင် တာဆိုတော့...။

"သေချာပါတယ်ကွ..."

"ဘာကားလဲ... ဖေဖေ၊ ဘယ်ဈေးနဲ့ ရောင်းမှာ လဲ"

"ဒါတော့ ငါမသိဘူးကွာ၊ ငါက မင်းလို ပွဲစား မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းလာမှ ပဲကြည့်၊ ဈေးကို ကိုအောင်တိုးနဲ့ ပဲ ပြော၊ ကားကတော့ ဖင်ထောင်ဆို လား...ဖင်ကောက်ဆိုလားပဲ"

"ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်လာကြည့်ရတော့မှာ ပေါ့ ဖေဖေ၊ ဦးအောင်တိုးအိမ်က မြို့သစ်ထဲမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဖေဖေတို့ ဆီလာရင်း အဝင်မှာ တစ်ခါတည်း ကြည့်ခဲ့မယ်၊ ဖေဖေတို့ အိမ်ကို နေ့လည်ထမင်းစားချိန် လောက်မှ ရောက်မယ်"

"အေး...၊ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ မိဘကိစ္စကို အလုပ်ကိစ္စပြီးတော့မှ လာ... ဟုတ်လား"

ဖေဖေက ရီထွေထွေလေသံနဲ့ ပြောတာပေါ့။



ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့သားပဲ။

"ရှာနိုင်တုန်း ရှာထားရမယ်လေ... ဖေဖေ၊ မိန်းမယူရင် ကုန်ဖို့ က ရှိသေးတာ"

ဖေဖေက ရယ်တယ်။ ရယ်ရင်းနဲ့ ...။

"အေး...၊ မင်းမိန်းမယူဖို့ စိတ်ဝင်စားရင်လည်း ရောက်လက်စနဲ့ တစ်ခါတည်းသာ ကြည့်ခဲ့ကွာ၊ အဲ့ဒီ ဦးအောင်တိုးမှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အကြီးမက ကျောင်းဆရာမတဲ့ ၊ တော်တော်လေးလှတယ်... မောင်၊ မင်း... ကြိုက်ရင် တစ်ခါတည်းသာ တောင်းခဲ့ပေတော့၊ လူကြီးချင်းက ပြောပြီး...ဆိုပြီးသား"

သွားပြီ...။ နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေရဲ့ အကြံအစည်က ဖုံးမရအောင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာပါရော။

ကျွန်တော်ကတော့ ရယ်လည်း ရယ်ချင်တယ်။ စိတ်လည်း ညစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ ဖေဖေကို ပြောထည့်ပစ် လိုက်တယ်။

"ဖေဖေ... အခု ဦးအောင်တိုးက သူ့ကားရောင်းမှာ လား၊ သူ့သမီးတွေ ရောင်းမှာ လား"

ဒီတော့ ဖေဖေက ဘာပြောတယ် အောက်မေ့လဲ...။

"နှစ်ခုလုံး ရောင်းမှာ ပေါ့ကွာ"...တဲ့ ။

\*\*\*\*\*